

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՀԱԿԱԿՈՌՈՒԴՑԻՈՆ ԴԱՏԱՐԱՆ

Ո Ր Ո Շ ՈՒ Մ

ԲԱՅԱՐԿԻ ՄԻՋՆՈՐԴՈՒԹՅՈՒՆԸ ՄԵՐԺԵԼՈՒ ՄԱՍԻՆ

«18» նոյեմբերի 2022թ.

ք.Երևան

ՀՀ հակակոռուպցիոն դատարանը՝
Նախագահությամբ դատավոր՝ Կարապետ Բադալյանի
Քարտուղարությամբ՝ Ջուլիանա Պետրոսյանի
Մասնակցությամբ
Հայցվոր՝ ՀՀ գլխավոր դատախազության
ապօրինի ծագում ունեցող գույքի բռնագանձման
գործերով վարչության պետի տեղակալ՝ Տիգրան Ենոքյանի
Հայցվորի ներկայացուցիչ՝ Արթուր Կարապետյանի
Պատասխանող՝
Արմինե Գումեդինի Հարությունյանի
ներկայացուցիչ, փաստաբան՝ Վահագն Գրիգորյանի

դռնբաց դատական նիստում քննելով թիվ ՀԿԴ/0002/02/22 քաղաքացիական գործով պատասխանող Արմինե Գումեդինի Հարությունյանի ներկայացուցչի՝ Վ.Գրիգորյանի միջնորդությունը՝ գործը քննող դատավորին բացարկ հայտնելու միջնորդությունը՝

Պ Ա Ր Զ Ե Ց

ՀՀ գլխավոր դատախազությունը՝ ի դեմս ՀՀ գլխավոր դատախազության ապօրինի ծագում ունեցող գույքի բռնագանձման գործերով վարչության պետի տեղակալի՝ Տիգրան Ենոքյանի, 02/09/2022 թվականին հայցադիմում է ներկայացրել ՀՀ հակակոռուպցիոն դատարան (այսուհետ նաև՝ «Դատարան») ընդդեմ Լյովա Ազատի Սարգսյանի և Արմինե Գումեդինի Հարությունյանի՝ ապօրինի ծագում ունեցող գույքի բռնագանձման պահանջի մասին:

Հայցադիմումը կից փաստաթղթերով դատավորի աշխատակազմին է հանձնվել 02/09/2022 թվականին:

Դատարանի 06/09/2022 թվականի որոշմամբ հայցադիմումն ընդունվել է վարույթ:

Դատարանի 17/10/2022 թվականի որոշմամբ հրավիրվել է նախնական դատական նիստ 15/11/2022 թվականին:

Նախնական դատական նիստի ընթացքում պատասխանող Արմինե Գումեդինի Հարությունյանի ներկայացուցիչ, փաստաբան Վահագն Գրիգորյանը գործով նախագահող դատավորին բացարկ հայտնեց:

I. Միջնորդությունը.

Վկայակոչելով ՀՀ Սահմանադրության 63-րդ հոդվածի 1-ին մասը, ՀՀ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 28-րդ հոդվածի 1-ին մասը, 29-րդ հոդվածի 1-ին մասը, «ՀՀ դատական օրենսգիրք» սահմանադրական օրենքի 71-րդ հոդվածի 1-ին մասը, 2-րդ մասի 1-ին կետը, պատասխանողի ներկայացուցիչը բացարկի միջնորդությամբ հայտնել է հետևյալը.

Սույն հակակոռուպցիոն քաղաքացիական գործով ես հանդիսանում եմ և ապագայում էլ հանդիսանալու եմ Արմինե Գումեդյանի Հարությունյանի ներկայացուցիչը (փաստաբանը): Դատավոր Կարապետ Բադալյանը հանդիսանում է սույն հակակոռուպցիոն քաղաքացիական գործը քննող դատավորը:

Ողջամտորեն համարում եմ, որ դատավոր Կարապետ Բադալյանն իմ նկատմամբ ունի կանխակալ (տվյալ դեպքում՝ ընդգծված բացասական) վերաբերմունք:

Դատավոր Կարապետ Բադալյանի հետ նախկինում եղել ենք "Facebook" («Ֆեյսբուք») սոցիալական հարթակում «ընկերներ» ("friend")՝ այն ժամանակ, երբ պարոն Բադալյանը դեռևս փաստաբան էր:

2020թ.-ի հունիս ամսին, հիշելով, որ պարոն Բադալյանը երկար ժամանակ "Facebook" («Ֆեյսբուք») սոցիալական հարթակում որևէ ակտիվություն չի ցուցաբերում, հրապարակային գրառումներ չի կատարում և չի արձագանքում իմ հրապարակային գրառումներին, նույն հարթակում «որոնել եմ» "Karapet Badalyan" («Կարապետ Բադալյան») անուն-ազգանունը և տեսել եմ, որ որոնման արդյունքներում պարոն Բադալյանի օգտահաշիվն առկա չէ: Ըստ այդմ, ողջամտորեն կարծել եմ, որ պարոն Բադալյանը կա՛մ ընդհանրապես ջնջվել է "Facebook" («Ֆեյսբուք») սոցիալական հարթակից, կա՛մ էլ այդ հարթակում «արգելափակել է» ("block") ինձ:

Ցանկանալով ճշգրտել իրավիճակը՝ զանգահարել եմ ընկերներիցս մեկին և խնդրել եմ "Facebook" («Ֆեյսբուք») սոցիալական հարթակում «որոնել» "Karapet Badalyan" («Կարապետ Բադալյան») անուն-ազգանունը և որոնման արդյունքների էկրանակադրը (screenshot) ուղարկել ինձ: Արդյունքում պարզվել է, որ պարոն Բադալյանը չէր ջնջվել "Facebook" («Ֆեյսբուք») սոցիալական հարթակից, այլ՝ պարզապես այդ հարթակում ինձ «արգելափակել էր» ("block"):

Կարծում և պնդում եմ, որ սա վկայում է պարոն Բադալյանի՝ իմ հարթակում ընդգծված բացասական վերաբերմունքի մասին, ինչը միգուցե պայմանավորված էր իմ կողմից նախկինում կատարված հրապարակային գրառումների բնույթով և բովանդակությամբ:

Ընդ որում, եթե պարոն Բադալյանը պարզապես չցանկանալի տեսնել իմ հրապարակային գրառումները (տարբեր պատճառներով), ապա նա կարող էր կա՛մ հեռացնել ինձ իր «ընկերների» ("friends") ցանկից, կա՛մ էլ անջատել իմ ակտիվության տեսանելիությունը ("unfollow"):

Իսկ «արգելափակումը» ("block") վկայում է ոչ թե պարզ անհամաձայնության կամ գաղափարների տարբերության, այլ՝ թշնամական տրամադրվածության մասին: Ես ինքս "Facebook" («Ֆեյսբուք») սոցիալական հարթակում «արգելափակում» եմ ("block") միայն այն անձանց, ում համարում եմ ինձ թշնամի (օրինակ՝ ադրբեջանցի օգտատերերին, ովքեր ատելություն են տարածում Հայաստանի Հանրապետության և հայերի նկատմամբ):

Ինձ հայտնի է, որ պարոն Բադալյանը վերջերս ամբողջությամբ ջնջել կամ ապաակտիվացրել է իր "Facebook" («Ֆեյսբուք») սոցիալական հարթակի օգտահաշիվը: Հետևաբար, ես կամ որևէ մեկ այլ անձ այսօր այլևս չենք կարող որոնել պարոն Բադալյանի օգտահաշիվը և դատարանին ներկայացնել «թարմ» որոնման արդյունքների համեմատությունը:

Սակայն ես, որպես մարդ, ՀՀ քաղաքացի և որպես փաստաբան, վստահ եմ իմ սեփական հիշողության, իմ ազնվության և իմ կողմից նկարագրված դեպքի իսկության վրա: Ավելին, կարծում եմ, որ դատավորի բարձր պաշտոնը պահանջում է նմանատիպ ազնվության դրսևորում նաև դատավորի (պարոն Բադալյանի) կողմից: Ամեն դեպքում, կարծում եմ, որ եթե հենց այս դատական նիստի ընթացքում (առանց խորհրդակցական սենյակ հեռանալու) պարոն Բադալյանը հնարավորություն ունի վերականգնել (վերաակտիվացնել) "Facebook" («Ֆեյսբուք») սոցիալական հարթակի իր հին օգտահաշիվը և ստուգել իր «արգելափակված անձանց» ("Restricted List") ցանկը, ապա կարող ենք հենց տեղում համոզվել իմ հայտնած տեղեկությունների իսկության մեջ:

Թիվ 3-444(ՎԴ) քաղաքացիական գործով վճռաբեկ դատարանը գտել է, որ ինքնաբացարկի հիմք և դատավորի անաչառությունը կասկածի տակ դնող հանգամանք կարող է հանդիսանալ դատավորի ներքին կողմնակալ վերաբերմունքի հանգեցնող ցանկացած փաստ, որը կարող է ազդել թե դատավորի կողմից գործը լրիվ, բազմակողմանի և օբյեկտիվ քննելու և թե

գործի քննության արդյունքում դատավորի մոտ այնպիսի ներքին համոզմունքի ձևավորման վրա, որը չի բխում օրենսդրության նորմերից և գործում հետազոտված փաստերից, այլ հիմնվում է դրանցից դուրս գտնվող այլ հանգամանքի վրա:

Թիվ ԵԱՔԴ/1137/02/08 քաղաքացիական գործով վճռաբեկ դատարանը գտել է, որ ցանկացած դատավոր, որի անաչառության վերաբերյալ օրինական կասկածներ կան, պետք է դուրս գա դատարանի կազմից: Նշված կասկածները պետք է ստուգվեն տարբեր ճանապարհներով, որոնցից մեկը սուբյեկտիվ մոտեցումն է, որը փորձում է պարզել տվյալ դատավորի անձնական համոզմունքները քննվող գործի կապակցությամբ:

Թիվ ՎԴ/9330/05/17 վարչական գործով վճռաբեկ դատարանն արձանագրել է, որ յուրաքանչյուրի՝ անկողմնակալ դատարանի կողմից իր գործի քննության իրավունքն արդար դատաքննության իրավունքի բաղկացուցիչ տարրն է: Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանը իր բազմաթիվ որոշումներում բացահայտել է դատարանի անկողմնակալության գնահատման չափանիշները:

Այսպես՝ Եվրոպական դատարանն ընդգծել է, որ դատարանի անաչառությունը ենթադրում է գործը քննող դատավորի մոտ կանխակալ կարծիքի բացակայություն, իսկ ցանկացած դատավոր, որի անաչառության վերաբերյալ ողջամիտ կասկածներ կան, պետք է դուրս գա դատարանի կազմից: Նշված կասկածները պետք է ստուգվեն տարբեր ճանապարհներով, որոնցից մեկը սուբյեկտիվ չափանիշն է, որը վերաբերում է քննվող գործի կապակցությամբ տվյալ դատավորի անձնական համոզմունքներին և վարքագծին, իսկ երկրորդը՝ օբյեկտիվ չափանիշը, վերաբերում է առաջարկվող այն երաշխիքներին, որոնք պետք է բավարար լինեն դատավորի անաչառության կապակցությամբ առաջացած ցանկացած ողջամիտ կասկած բացառելու համար (տե՛ս, օրինակ, Piersack v. Belgium գործով Եվրոպական դատարանի 01.10.1982 թվականի վճիռը, կետ 30, Grieves v. the United Kingdom գործով Եվրոպական դատարանի 16.12.2003 թվականի վճիռը, կետ 69, Kyprianou v. Cyprus գործով Եվրոպական դատարանի 15.12.2005 թվականի վճիռը, կետեր 118, 121, Nicholas v. Cyprus գործով Եվրոպական դատարանի 09.01.2018 թվականի վճիռը, կետեր 49, 53, Ղուլյանն ընդդեմ Հայաստանի գործով Եվրոպական դատարանի 24.01.2019 թվականի վճիռը, կետ 45):

Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանը «Ղուլյանն ընդդեմ Հայաստանի» գործով նշել է, որ անկողմնակալություն սովորաբար նշանակում է կանխակալության մեծ կողմնակալության ու դրա տարբեր ձևերով դրսևորումների բացակայություն: Կոնվենցիայի 6-րդ հոդվածի 1-ին կետի նպատակներով անկողմնակալության առկայությունը պետք է որոշվի համաձայն հետևյալի՝ 1) սուբյեկտիվ գնահատում, որտեղ հարկավոր է հաշվի առնել կոնկրետ դատավորի անձնական համոզմունքը և վարքագիծը, այսինքն՝ արդյոք դատավորն ունեցել է որևէ անձնական կանխակալություն կամ կողմնակալություն տվյալ գործի իմաստով, և 2) օբյեկտիվ գնահատում, այսինքն՝ պետք է համոզվել, թե արդյոք տրիբունալն ինքնին և, ի թիվս այլ ասպեկտների, դրա կազմը, ապահովել են բավարար երաշխիքներ՝ վերջինիս անկողմնակալության հետ կապված ցանկացած ողջամիտ կասկած բացառելու համար:

Սուբյեկտիվ գնահատման տեսանկյունից անհրաժեշտ/պահանջվող ապացույցի մասով ՄԻԵԴ-ը, օրինակ, փորձել է պարզել՝ արդյոք դատավորն անձնական պատճառներով ցուցաբերել է թշնամական վերաբերմունք կամ չար դիտավորություն:

Ինչ վերաբերում է օբյեկտիվ գնահատմանը, ապա պետք է որոշվի, թե արդյոք, անկախ դատավորի վարքագծից, կան հավաստի փաստեր, որոնք կարող են նրա անկողմնակալության վերաբերյալ կասկածներ առաջացնել:

Դատարանը նաև սահմանել է, որ այս առումով նույնիսկ արտաքին հատկանիշները կարող են որոշակի նշանակություն ունենալ: Այլ կերպ ասած, «պետք է ոչ միայն արդարությունը հաստատվի, այլև՝ տեսանելի լինի դրա հաստատումը»: Նժարին դրված է այն վստահությունը, որը ժողովրդավարական հասարակությունում դատարանները պետք է ներշնչեն հանրությանը: Այսպիսով, ցանկացած դատավոր, որի անկողմնակալության մասով կա մտահոգվելու հիմնավոր

պատճառ, պետք է գործի քննությունից հեռացվի (տե՛ս Միկալեֆն ընդդեմ Մալթայի [ՄՊ], թիվ 17056/06, § 98, 2009):

Իրավիճակից կամ կապից է կախված դատավորի անկողմնակալության վերաբերյալ կասկածների առաջացումը: Այդ կասկածների օբյեկտիվորեն հիմնավորված լինելը կամ չլինելն առավելապես կախված է կոնկրետ գործի հանգամանքներից և այն գործոններից, որոնք այդ իմաստով պետք է հաշվի առնվեն:

ՀՀ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 29-րդ հոդվածի 5-րդ մասը սահմանում է, որ նույն հիմքով հայտնված բացարկը ենթակա չէ քննության, եթե չի ներկայացվել բացարկի հիմքը հիմնավորող նոր ապացույց:

Ներկա պահի դրությամբ ես համարում եմ, որ իմ կողմից սույն միջնորդությամբ բարձրացված հարցը իմ և պարոն Բադալյանի հարաբերություններին առնչվող «ներքին» հարց է, որին և՛ ես, և՛ պարոն Բադալյանը պարտավոր ենք մոտենալ հավասարապես ազնվորեն:

Ուստի, հաշվի առնելով վերոգրյալը, ինչպես նաև՝ դատավորի բարձր պաշտոնի անվերապահ հեղինակությունը, ինչպես նաև՝ «ՀՀ դատական օրենսգիրք» սահմանադրական օրենքով սահմանված և դատավորին ներկայացվող ոչ մասնագիտական (անձնական) չափանիշների և հատկանիշների բարձր մակարդակը, համարում եմ, որ այս պահին բացարկի հիմքը հիմնավորող կոնկրետ ապացույցների ներկայացման կարիք կամ անհրաժեշտություն չկա:

Հաշվի առնելով վերոգրյալը՝ պնդում եմ, որ դատավոր Կ. Բադալյանը չի կարող սույն հակա-կոռուպցիոն քաղաքացիական գործը քննել անաչառ, քանի որ կանխակալ վերաբերմունք ունի պատասխանողի ներկայացուցչի (փաստաբանի) նկատմամբ: Ուստի իրապես անկողմնակալ դիտորդի մոտ կարող է ողջամիտ կասկած ծագել սույն գործով պարոն Բադալյանի անուստության մեջ:

Միևնույն ժամանակ, ՀՀ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 365-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 1-ին կետը սահմանում է, որ դատական ակտը բոլոր ենթադրյալ ենթակա է քեկանման, եթե դատարանը գործը քննել է ոչ օրինական կազմով, այդ թվում՝ պարոն Կարապետ Բադալյանի կողմից, ով պարտավոր էր ինքնաբացարկ հայտնել:

Ուստի ղեկավարվելով ՀՀ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի և «ՀՀ դատական օրենսգիրք» սահմանադրական օրենքի դրույթներով՝ սույն գործը քննող դատավոր Կարապետ Բադալյանին հայտնում եմ բացարկ:

II. Միջնորդության վերաբերյալ հայցվորի ներկայացուցչի դիրքորոշումը

Հայցվորի ներկայացուցիչը առարկեց միջնորդության դեմ՝ հայտնելով հետյալը.

Ներկայացված փաստարկները, որոնք վերաբերում են սոցիալական հարթակում արված գրառումներին, արգելափակելուն պատճառական կապ չեն տեսնում, թե որքանով է դա բխում նախազահող դատավորի անաչառությունից կամ կանխակալ վերաբերմունքից: Մի գուցե կան նման փաստեր արգելափակելու կամ հարթակից ջնջվելու, բայց ես կարծում եմ դա որևէ պատճառական կապ չունի նախազահող դատավորի կանխակալ վերաբերմունք ունենալու հետ:

Համենայն դեպս, պարոն Գրիգորյանը չբարձրաձայնեց իր գրառումների բովանդակությունը և ես գտնում եմ, որ դա հիմք չէ՝ որպիսի նախազահող դատավորը ինքնաբացարկ հայտնի:

III. Դատարանի հիմնավորումները և եզրահանգումը.

Դատարանը, քննության առնելով պատասխանողի ներկայացուցչի միջնորդությունը, հանգեց հետևյալին.

ՀՀ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 28-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ դատավորին կարող է բացարկ հայտնվել, կամ դատավորը սեփական նախաձեռնությամբ պարտավոր է ինքնաբացարկ հայտնել «Հայաստանի Հանրապետության դատական օրենսգիրք» սահմանադրական օրենքով սահմանված հիմքերով:

Նույն օրենսգրքի 29-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ առաջին ատյանի դատարանում դատավորն ինքնաբացարկ կարող է հայտնել, կամ նրան բացարկ կարող է հայտնվել մինչև նախնական դատական նիստի ավարտը, իսկ վերաքննիչ և Վճռաբեկ դատարաններում՝ մինչև

բողոքի քննության ավարտը: Հոդվածի 4-րդ մասի համաձայն՝ բացարկը հայտնվում է գրավոր, որին կարող են կցվել դատավորի ինքնաբացարկի հիմքերը հաստատող ապացույցները:

«Հայաստանի Հանրապետության դատական օրենսգիրք» սահմանադրական օրենքի 71 հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ դատավորը պարտավոր է ինքնաբացարկ հայտնել, եթե նա տեղյակ է այնպիսի հանգամանքների մասին, որոնք անկողմնակալ դիտորդի մոտ կարող են ողջամիտ կասկած հարուցել տվյալ գործով նրա անաչառության մեջ:

Նույն սահմանադրական օրենքի 71 հոդվածի 2-րդ մասի 1-ին կետի համաձայն՝ ինքնաբացարկի հիմքերը ներառում են, ի թիվս այլնի, այն դեպքերը, երբ՝ դատավորը կանխակալ վերաբերմունք ունի որպես կողմ հանդես եկող անձի, նրա ներկայացուցչի, փաստաբանի, դատավարության այլ մասնակիցների նկատմամբ:

«Մարդու իրավունքների և հիմնարար ազատությունների պաշտպանության մասին» կոնվենցիայի 6 հոդվածի 1-ին կետի համաձայն՝ բոլոր անձինք հավասար են դատարանների առջև, ինչպես նաև յուրաքանչյուր ոք, երբ որոշվում են նրա քաղաքացիական իրավունքներն ու պարտականությունները կամ նրան ներկայացված ցանկացած քրեական մեղադրանքի առնչությամբ, ունի օրենքի հիման վրա ստեղծված անկախ ու անաչառ դատարանի կողմից ողջամիտ ժամկետում արդարացի և հրապարակային դատաքննության իրավունք:

Կոնվենցիայի 6 հոդվածի 1-ին մասը յուրաքանչյուր անձի համար սահմանում է արդար դատաքննության իրավունք, որի բաղկացուցիչ մասն է դատարանում անձի դատական պաշտպանության իրավունքը:

Ցանկացած դեպքում դատավորը, որի անաչառության վերաբերյալ օրինական կասկածներ կան, պետք է դուրս գա դատարանի կազմից: Նշված կասկածների պետք է ստուգվեն տարբեր ճանապարհներով: Առաջինը՝ սուբյեկտիվ մոտեցումն է, որը կործանվում է պարզել տվյալ դատավորի անձնական համոզմունքները քննվող գործի կապակցությամբ և երկրորդը՝ օբյեկտիվ մոտեցումը, որը սահմանում է, թե արդյո՞ք դատավորի կողմից առաջարկվող երաշխիքները բավարար են այդ կապակցությամբ առաջացած ցանկացած օրինաչափ կասկած բացառելու համար (տես՝ Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանի «Պյերսակն ընդդեմ Բելգիայի» թիվ 8692/79 գործով 01/10/1982 թվականի վճիռը, կետ 30, 1-ին պարբերություն):

ՄԻԵԴ նույն վճռի 30-րդ կետի 1-և 2-րդ պարբերությունների, Կոնվենցիայի 6 հոդվածի 1-ին կետի, ՀՀ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 28 և «Հայաստանի Հանրապետության դատական օրենսգիրք» սահմանադրական օրենքի 71 հոդվածների, ինչպես նաև պատասխանողի ներկայացուցչի կողմից մատնանշված ՄԻԵԴ վճիռներում և Վճռաբեկ դատարանի որոշումներում արտահայտված դիրքորոշումների վերլուծությունից հետևում է, որ այդ իրավական նորմերի և դատական ակտերի ընդհանրական մոտեցումը՝ դատարանի կամ դատավորի անաչառության կանխավարկածն է, որը գործում է այնքան ժամանակ, քանի դեռ հակառակն ապացուցված չէ:

Տվյալ դեպքում, պատասխանողի ներկայացուցիչը նշել է, որ դատավոր Կ.Բադալյանը ընդգծված բացասական՝ կանխակալ վերաբերմունք ունի իր նկատմամբ, քանի որ 2020 թվականի հունիս ամսին պարզել է, որ Կ.Բադալյանը "Facebook" («Ֆեյսբուք») սոցիալական հարթակում իրեն «արգելափակել է» ("block"), ինչը միգուցե պայմանավորված էր իր կողմից նախկինում կատարված հրապարակային գրառումների բնույթով և բովանդակությամբ:

Դատարանն արձանագրում է, որ ներկայացված միջնորդության մեջ չեն վկայակոչվել այնպիսի հաստատված փաստեր, որոնք թույլ կտան կասկածի տակ դնել դատարանի անաչառությունը և անկողմնակալությունը, կամ հանդիսանալ անգամ նման վարկածի պատճառ, ինչով էլ կարող է հաստատվել դատավորի կանխակալ վերաբերմունքը պատասխանող կողմի ներկայացուցչի նկատմամբ:

Այնինչ, դատարանի կամ դատավորի անաչառության կանխավարկածը նշանակում է, որ դատավորի կանխակալության մասին պնդում ներկայացնող անձն է կրում իր վկայակոչած փաստերի ապացուցման պարտականությունը:

Պատասխանողի ներկայացուցիչը ոչ միայն չի ներկայացրել իր վկայակոչած փաստերը հաստատող որևէ ապացույց, այլև նաև հայտնել է, որ բացարկի հիմքը հիմնավորող կոնկրետ ապացույցների ներկայացման կարիք կամ անհրաժեշտություն չկա:

Հետևաբար, դատավորին բացարկ հայտնելու միջնորդությունն անհիմն է:

Դատարանը հարկ է համարում նշել նաև, որ համացանցի վիրտուալ տիրույթի սոցիալական հարթակներում օգտատերերի միմյանց «ընկերներ», «հետևորդներ», «սահմանափակված», «արգելված» կամ այլ անվանումներով ցանկերում ներառված լինելն ինքնին բավարար չէ նրանց բացասական, դրական, թշնամական, բարեկամական կամ այլ վերաբերմունքի առկայությունը հաստատելու համար:

Ամփոփելով՝ դատարանը եզրահանգում է, որ դատավորին բացարկ հայտնելու վերաբերյալ պատասխանողի ներկայացուցչի միջնորդությունն անհիմն է և ենթակա է մերժման:

Ելնելով վերոգրյալից և ղեկավարվելով ՀՀ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 28, 29, 199, 200, «Հայաստանի Հանրապետության դատական օրենսգիրք» սահմանադրական օրենքի 71 հոդվածներով՝ դատարանը

Ո Ր Ո Շ Ե Ց

Թիվ ՀԿԴ/0002/02/22 քաղաքացիական գործով պատասխանող Արմինե Հարությունյանի ներկայացուցիչ Վ.Գրիգորյանի միջնորդությունը՝ դատավորին բացարկ հայտնելու վերաբերյալ, մերժել:

Որոշումն ուժի մեջ է մտնում կայացման պահից և բողոքարկման ենթակա չէ:

ԴԱՏԱՎՈՐ

Վ. ԲԱԴԱԼՅԱՆ